

שאוקי אבו-שקרא

הכלבים השחורים

ביתי מואר, ובקפה המר רוחצים המסבים מאחר בלילה.
מימי – גערות שאתם שותים. האדמה מתנדנדת כערסל.
האות – חדרנית שלי, מחליפה את סדיני הגירות
מסירה מעל ענבי הגדרות את עכביש התאווה.
גרגרי ה"הל" נפתחים והם כושים אנשי-צבא, התכי נפתח.
הכוסות הנשברים פגיונות.
ובמרפסות עיניכם מתקהלות הצפרים.
יש לנו שפנים וצלחות
סיגריות ומראות
אבנים ומתכות
בפיסים
טקסים וטלפים וסירנות
עשיות וחלילים
ארונות ופטישים
שדים מפעפעים פע-פע-פע
אני הפחה, מרכבתי כסף ככפיות
והגאיות זאטוטים
הנאחזים בשרביט דמיונותי.
אני האנרכיה המעננת, אופיע מתוך כד חרס
אקדים את הצמח
תלמידי תרנגולים אופנים, אשה, חבושים
כלבי שחורים
יחפים, במרדף אחר הנגר והדרך
בשעות העבודה המשרדיות,

וְהַפְּרָפֶר כְּאִשֶׁר זֹרַח אֶזְמֶרְגֵד הַתְּמִימוֹת וְהַנְּחַת,
וְסִפִּינַת הַשְּׁפַע נְעָה קְדִימָה.
וְהַבְּרִיּוֹת, אָגַס שְׁשִׁינֵיהֶם נִנְעָצוֹת בּוֹ
עַד הַעֲצָם, עַד וְרִיד הַשְּׁמֶשׁ
וְקִרְיָאוֹת "אֶח" כְּחֹשֶׁשׁ, כְּעַפְרוֹנִי,
וְאָנוּ יוֹרִים לְעֶבְרָן.

גליון 57, אוקטובר 1984

מערבית: ששון סומך